

Sygn. akt II K 537/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Artur Pokojski

z udziałem Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. M. W. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 6 października, 4 listopada i 8 grudnia 2016 roku oraz 18 kwietnia i 23 maja 2017 roku sprawy

J. S. (1), syna K. i K. z domu Ł.,

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

XCVI. w dniu 17 maja 2002 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej występując w imieniu (...) wprowadził w błąd co do rzeczywistego zamiaru zapłaty podczas gdy zamiaru takiego nie miał, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zakupienie na wydłużony termin płatności zgodnie z fakturą (...)G. z dnia 17.05.2002 roku artykułów papierniczych o łącznej wartości 511,86 złotych na szkodę Hurtowni (...) Spółka Komandytowa

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

XCVII. w dniu 22 maja 2002 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej występując w imieniu (...) wprowadził w błąd co do rzeczywistego zamiaru zapłaty podczas gdy zamiaru takiego nie miał, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zakupienie na wydłużony termin płatności zgodnie z fakturą (...)A. z dnia 22.05.2002 roku artykułów papierniczych o łącznej wartości 511199,58 złotych na szkodę Hurtowni (...) Spółka Komandytowa

to jest o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

I. ustala, że:

a. w zakresie czynu zarzucanego w punkcie XCVI. aktu oskarżenia oskarżony dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 17 maja 2002 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej występując w imieniu przedsiębiorstwa (...) wprowadził w błąd pracownika kontrahenta co do rzeczywistego zamiaru zapłaty za towar, gdy zamiaru takiego nie miał, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zakupienie na wydłużony termin płatności zgodnie z fakturą (...)G. z dnia 17.05.2002 roku artykułów papierniczych o łącznej wartości 511,86 złotych na szkodę Hurtowni (...) Spółka Komandytowa, przy czym czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, to jest czynu z art. 286 §1 i 3 k.k.,

b. w zakresie czynu zarzucanego w punkcie XCVII. aktu oskarżenia oskarżony dopuścił się czynu polegającego na tym, że w dniu 22 maja 2002 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej występując w imieniu przedsiębiorstwa (...) wprowadził w błąd pracownika kontrahenta co do rzeczywistego zamiaru zapłaty za towar, gdy zamiaru takiego nie miał, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez zakupienie na

wydłużony termin płatności zgodnie z fakturą (...)/AGn z dnia 22.05.2002 roku artykułów papierniczych o łącznej wartości 199,58 złotych na szkodę Hurtowni (...) Spółka Komandytowa, przy czym czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, to jest czynu z art. 286 §1 i 3 k.k.,

i przy zastosowaniu art. 2 ustawy z dnia 15 stycznia 2016 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny (Dz. U. z 2016 r. poz. 189) na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. oraz art. 101 §1 pkt 4) k.k. i art. 102 k.k. w brzmieniu obowiązującymi od dnia 3 sierpnia 2005 roku do dnia 30 czerwca 2015 umarza postępowanie o te czyny wobec przedawnienia karalności;

II. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. poniesione w sprawie wydatki przejmują na Skarb Państwa.

Sygn. akt: II K 537/16

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. S. (1) prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...). Od października 2001 roku przedsiębiorstwo posiadało oddział w G. przy ul. (...) w tzw. Z.. W ramach oddziału prowadzona była działalność w zakresie pośrednictwa pracy. Jego dyrektorem został J. S. (1). W okresie (co najmniej) od 14 stycznia 2001 roku do 3 kwietnia 2002 roku, działając w ramach M. P. (1), J. S. (1) i M. S. (1), dopuścili się, wspólnie i w porozumieniu, licznych oszustw. Oszustwa te polegały na zawieraniu umów, na podstawie których sprawcy zobowiązywali się do zamieszczania ogłoszeń o na zagranicznych stronach internetowych, za co pobierali opłatę od 300 do 350 złotych za przetłumaczenie dokumentów – w zamiarze niewywiązania się ze zobowiązania. W trakcie zawierania umów, klienci M. P. (1) byli informowani, że pobrana opłata stanowi wynagrodzenie za znalezienie pracy za granicą.

W marcu 2002 roku urzędnicy Urzędu Wojewódzkiego w G. przeprowadzili w M. P. (1) kontrolę, w trakcie której ustalono, że przedsiębiorstwo nie posiadało stosownych zezwoleń na pośrednictwo pracy za granicą. W związku z kontrolą, w kwietniu 2002 roku M. P. (1) zaprzestało świadczenia usług pośrednictwa pracy. J. S. (1) i M. S. (1) rozpoczęli przygotowania do przejęcia spółki (...) sp. z o.o. i rozpoczęcia w jej ramach działalności gospodarczej o innym profilu. J. S. (1) formalnie zatrudniony był w M. P. (1) do końca maja 2002 roku.

Dowody: wyjaśnienia oskarżonego J. S. (1) – k. 3381v-3382; częściowo wyjaśnienia oskarżonego M. S. (1) – k. 717-718, 903-904; odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z 2 września 2010 roku w sprawie II 1 K 80/11 – k. 499-627; zeznania świadka J. K. (1) z k. 1293-1294, 1296-1297, 1391-1392, 1548; E. R. k. 2172-2176, 2331-2334; dokumentacja – k. 562-568 akt II K 6/11; dokumentacja kontroli – k. 53-56, 1222-1226 akt II 1 K 80/06; informacja z Ministerstwa Gospodarki, Pracy i Polityki Socjalnej – k. 1374, 1454 akt II 1 K 80/06;

Wyrokiem z 2 września 2010 roku w sprawie II 1 K80/06 Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku skazał J. S. (1) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na który złożyło się 485 zachowań popełnionych na szkodę kandydatów do zatrudnienia – klientów M. P. (1). Przy czym sąd ustalił, że 480 spośród wspomnianych sprawcy dopuścili się w okresie od 14 stycznia 2001 roku do 3 kwietnia 2002 roku, natomiast co do 5 zachowań ustalono jedynie, że popełniono je w 2002 roku.

Dowód: odpis wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z 2 września 2010 roku w sprawie II 1 K 80/11 – k. 499-627;

Na początku maja 2002 roku M. S. (1) nabył 100% udziałów spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.. Zamiast niego, w charakterze nabywcy udziałów i jedyne go wspólnika spółki, występował jednak A. P., który stawił się kancelarii notarialnej w celu podpisania umowy sprzedaży udziałów. 22 maja 2002 roku A. P. został powołany na stanowisku prezesa zarządu spółki. Faktycznie spółką władali jednak M. S. (1) wraz z J. S. (1), który od maja 2002 roku zaczął świadczyć pracę na rzecz (...) sp. z o.o. Zarządzając spółką, w okresie od 9 maja 2002 roku do 22 października 2002 roku, M. S. (1) i J. S. (1) dopuścili się licznych oszustw związanych z nieuiszczeniem należności za towary dostarczone z odroczone m terminem płatności. W szczególności, 7 czerwca 2002 roku, uprzednim wprowadzeniu w

błąd przedstawicieli Hurtowni (...) Spółka Komandytowa z G. co do tego, że w ustalonym terminie dokonają zapłaty za zakupione artykuły papiernicze o łącznej wartości 813,94 złotych, podczas w rzeczywistości nie mieli takiego zamiaru, doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia tymi artykułami Hurtownię (...) Spółka Komandytowa z siedzibą w G..

Ponadto, od stycznia 2002 roku w Hurtowni (...) zaopatrywało się o M. P. (1). Działając w ramach tego przedsiębiorstwa, J. S. (1) i M. S. (1) dokonali łącznie 8 zamówień z odroczonym terminem płatności. 6 spośród 8 wystawionych faktur zostało przez nich opłaconych po upływie umówionego terminu. J. S. (1) i M. T. (1) P. nie opłaciło natomiast w ogóle faktur o numerach (...) /AGn (na kwotę 199,58 złotych) i (...)G. (na kwotę 511,86 złotych), wystawionych za dostarczenie artykułów biurowych zamówionych w dniach 17 maja 2002 roku i 22 maja 2002 roku. Po upływie terminów płatności, pracownicy Hurtowni (...) wielokrotnie kontaktowali się z pracownikami M. P. (1) bądź udawali się osobiście do oddziału przedsiębiorstwa przy ul. (...), w celu odzyskania należności. W trakcie rozmów telefonicznych z pracownikami hurtowni, J. S. (1) wielokrotnie fałszywie zapewniał, że dług zostanie wkrótce uregulowany, a nadto nie stawiał się na spotkaniach z władzami Hurtowni (...). Nadto, 30 sierpnia 2002 roku J. S. (1) udał się do Hurtowni (...), gdzie zakupił artykuły biurowe na paragon. Został wówczas rozpoznany przez pracowników hurtowni, którzy zapytali go, czy pracuje dla o M. P. (1). Oskarżony zaprzeczył, twierdząc, że rozmówcy mylą go z kimś innym oraz zapewnił, że pracuje dla (...) sp. z o.o.

Dowody: zeznania świadka A. P. - k. 709-713, 724, 821-822, 828-829, 843, 846-850, 852-856, 859-865, 868-869 ; zeznania świadka K. P. k. 112-113 akt II K 6/11; zeznania świadka R. R. (1) k. 598-599 akt II K 6/11; zeznania świadka B. K. (1) k. 815-816 akt II K 6/11; zeznania świadka W. G. (1) k. 819-820 akt II K 6/11; zeznania świadka M. T. (2) k. 1166-1167, 1397; zeznania świadka P. K. (1) k. 1169-1170, 1362-1363, 1371-1372, 1483-1484; zeznania świadka I. S. k. 1172, 1484; zeznania świadka M. W. (2) k. 1175; G. D. k. 1178-1179, 1181, 1485-1486; zeznania świadka S. B. k. 1183-1184, 1186-1187, 1363, 1574-1575; zeznania świadka P. C. (1) k. 1188-1192, 1194; zeznania świadka A. L. k. 1196, 1363-1364, 1553-1554; zeznania świadka H. S. k. 1200-1201, 1203, 1364 – 1365, 1486-1487; zeznania świadka W. G. (2) k. 1207, 1487; zeznania świadka M. W. (3) k. 1210; zeznania świadka R. R. (2) k. 1212-1214, 1370-1371; zeznania świadka A. K. (1) k. 1216-1221, 1224-1226, 1228, 1481-1482; zeznania świadka C. P. k. 1239-1240, 1242, 1398, 1489; zeznania świadka M. R. k. 1246-1247, 1256-1251, 1253; zeznania świadka T. S. (1) k. 1255-1257, 1259-1260, 1262-1263; zeznania świadka R. G. k. 1265, 1267-1268, 1271, 1272-1273; zeznania świadka K. K. (2) k. 1275, 1277-1278, 1546-1547, 2190; zeznania świadka T. W. k. 1282, 1284, 1389-1391, 1547-1548; zeznania świadka W. F. k. 1286, 1289, 1291, 1359; zeznania świadka J. K. (1) k. 1293-1294, 1296-1297, 1391-1392, 1548; zeznania świadka M. J. (1) k. 1299-1300, 1302-1303, 1372-1373, 1482-1483; zeznania świadka B. M. k. 1305, 1379-1380, 1548-1549; zeznania świadka J. R. (1) k. 1307, 1309, 1549; R. D. k. 1311, 1380, 1549-1550; zeznania świadka Z. J. k. 1313, 1314-1315, 1550; zeznania świadka D. C. (1) k. 1317-1318, 1319-1320; zeznania świadka I. L. k. 1322, 1550-1551; zeznania świadka R. S. k. 1324-1325, 1327, 1396, 1551; zeznania świadka E. W. (1) k. 1329-1330, 1332-1333; zeznania świadka S. S. (1) k. 1335-1336, 1338; zeznania świadka M. K. (1) k. 1341-1342; zeznania świadka E. W. (2) k. 1344, 1374, 1552; zeznania świadka E. S. k. 1347, 1552; zeznania świadka P. L. k. 1349-1350, 1374-1375, 1552; zeznania świadka R. W. (1) k. 1353-1354, 1357; zeznania świadka W. L. k. 1364, 1553, 1577-1578, 1580-1581; zeznania świadka A. M. (1) k. 1373-1374, 1648-1649, 1651-1655, 1843-1844; zeznania świadka K. Ś. k. 1657-1658, 1660-1661, 1664; E. J. k. 1381-1382, 1687, 1844; zeznania świadka G. S. (1) k. 1382, 1681, 1683, 2555; zeznania świadka E. L. k. 1382-1383; zeznania świadka S. L. k. 1385, 1743-1746, 1748-1749; zeznania świadka K. C. (1) k. 1386, 2051-2052; zeznania świadka P. S. (1) k. 1387, 1862, 1864, 1868-1869, 2050-2051; zeznania świadka K. C. (2) k. 1396, 1740-1741, 1846-1847; M. K. (2) k. 1396-1397; zeznania świadka S. P. k. 1397-1398, 1751-1752, 1755-1757, 2553-2554; zeznania świadka G. K. (1) k. 1398, 1671-1673; zeznania świadka R. B. k. 1399, 2342, 2553; zeznania świadka M. K. (3) k. 1545; zeznania świadka A. O. k. 1665-1666; zeznania świadka P. K. (2) k. 1668-1669; zeznania świadka B. S. k. 1675-1676, 1679, 2685-2686; zeznania świadka J. K. (2) k. 1693-1695, 1697, 1701-1702, 2651-2651v; zeznania świadka S. J. k. 1704-1705, 1708-1711, 2689-2690; zeznania świadka G. S. (2) k. 1713-1714, 1717-1718; zeznania świadka K. L. k. 1725-1726, 1728, 1845; zeznania świadka G. S. (3) k. 1759-1760; zeznania świadka M. W. (2) k. 1175, 1184; zeznania świadka J. B. (1) k. 1851-1852, 1854-1857, 1860; zeznania świadka W. Z. k. 1872; zeznania świadka A. W. k. 1875, 1877; zeznania świadka B. O. k. 1878, 1881; zeznania świadka K. K. (3) k. 1883, 1885; zeznania świadka A. M. (2) k. 1886; zeznania świadka M. S. (2) k. 1890-1895; zeznania świadka

K. W. k. 1897-1899, 1901-1902; zeznania świadka M. K. (2) k. 1904-1905; zeznania świadka M. W. (4) k. 1917-1918, 1921-1922; zeznania świadka M. S. (1) k. 1924; zeznania świadka R. P. k. 1927, 2052-2053; zeznania świadka J. W. (1) k. 1931-1932, 1934; zeznania świadka R. Z. k. 1937, 2053; zeznania świadka A. S. (1) k. 1939, 2053; zeznania świadka J. N. k. 1943-1944, 2053; zeznania świadka E. H. k. 2092, 2179, 2554-2555; zeznania świadka M. P. (2) k. 2104, 2107-2108; zeznania świadka K. M. k. 2110, 2287; zeznania świadka M. Ł. k. 2131-2132, 2134; zeznania świadka J. S. (2) k. 2136-2138; J. W. (2) k. 2141, 2180, 2288; zeznania świadka Z. P. k. 2143, 2145-2148; zeznania świadka D. F. k. 2150-2151; zeznania świadka M. C. (1) k. 2154-2155, 2289; zeznania świadka A. K. (1) k. 2157-2158, 2289; zeznania świadka J. K. (3) k. 2160-2162; zeznania świadka M. C. (2) k. 2164, 2555; zeznania świadka J. H. k. 2167, 2182, 2289-2290; zeznania świadka H. M. (1) k. 2168, 2169-2170, 2185-2186, 2245-2246, 2290; zeznania świadka R. O. k. 2180-2181, 2239-2240, 2284-2286; I. K. k. 2182-2184; zeznania świadka G. K. (1) k. 2242, 2328, 2494-2495; zeznania świadka K. K. (4) k. 2335-2336; zeznania świadka R. W. (2) k. 2340; zeznania świadka A. B. k. 2352, 2357, 2671-2671v; zeznania świadka A. G. (1) k. 2359, 2363-2364, 2740-2740v; zeznania świadka E. D. k. 2365-2366; zeznania świadka B. K. (2) k. 2369-2374, 2376-2377, 2762-2763; zeznania świadka M. M. (1) k. 2379, 2493-2494; zeznania świadka K. Ś. k. 2595v;

Sąd zważył, co następuje:

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, Sąd oparł się częściowo na wyjaśnieniach oskarżonego J. S. (1), zeznaniach świadków na zebranych dokumentach urzędowych i prywatnych.

Oskarżony **J. S. (1)** nie przyznał się do popełnienia czynów wymienionych w punktach XCVI i XCVII aktu oskarżenia. Wyjaśnił, że M. P. (1) to była działalność M. S. (1), a on sam nie mógł uregulować płatności, gdyż nie miał dostępu do konta bankowego oraz nie miał pełnomocnictwa do zawierania umów. Jednocześnie oskarżony przyznał, że składał zamówienia na artykuły biurowe opisane w zarzutach i odbierał je w firmie (...). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w zakresie, w jakim zaprzeczał popełnieniu zarzucanych czynów. Należy w tym miejscu podkreślić, iż możliwość popełnienia w badanym przypadku przestępstwa oszustwa nie była uzależniona od posiadania przez niego dostępu do rachunku bankowego M. P. (1). Jasne jest bowiem to, że udział oskarżonego mógł ograniczać się choćby do stosowania podstępnych zabiegów mających na celu wprowadzenie kontrahentów w błąd co do zamiaru wywiązania się ze zobowiązań. Zebrane dowody przekonują, że właśnie taką rolę odegrał J. S. (1), działając zarówno na rzecz M. P. (1) w kontaktach z Hurtownią (...), jak i na rzecz (...) sp. z o.o., w kontaktach z licznymi podmiotami dokonującymi dostaw towarów zamówionych przez spółkę.

Świadek **J. K. (1)** opisał przypadki, kiedy to, M. P. (1) oraz (...) sp. z o.o. nie wywiązały się z płatności za artykuły biurowe dostarczone przez Hurtownię (...). Według świadka, M. P. (1) nie opłaciło dwóch (z ośmiu) faktur wystawionych w dniach 17 i 22 maja 2002 roku na 199,58 złotych i 511,86 złotych. Natomiast z (...) sp. z o.o. hurtownia nawiązała pierwszy kontakt 14 maja 2002 roku i początkowo płaciła gotówką. Następnie, 7 czerwca 2002 roku złożyła zamówienie na artykuły o łącznej wartości 813,94 złotych z odroczonym terminem płatności. Nie wywiązała się jednak z tego zobowiązania. J. K. (1) podał, że nieuregulowane faktury podpisywali J. S. (3) i M. S. (1). Przy czym wiodącą rolę w kontaktach z hurtownią odegrał ten pierwszy, który organizował zakupy. Świadek zeznał, że oskarżony zwodził kontrahenta i wielokrotnie (osobiście bądź telefonicznie) zapewniał o rychłym uregulowaniu zadłużenia, a nawet nie stawiał się na umówione kilka minut wcześniej spotkania. Podejrzenia świadka wzbudził fakt, że 30 sierpnia 2002 roku, J. S. (1) udał się osobiście do Hurtowni (...), gdzie działając jako przedstawiciel (...) sp. z o.o. zakupił materiały biurowe na paragon. Zapytany przez pracowników o to, czy pracuje w M. P. (1), zaprzeczył i powiedział że pracuje w (...) sp. z o.o., a rozmówcy z kimś go myślą. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. K. (1), gdyż były on logiczne, konsekwentne, a nadto znalazły potwierdzenie w innych dowodach, a zwłaszcza w dokumentacji stwierdzającej czynności handlowe dokonane przy udziale oskarżonego, a także w zeznaniach innych świadków występujących w sprawie, jako pokrzywdzeni bądź współpracownicy pokrzywdzonych w związku z działaniami oskarżonego i M. S. (1) w ramach (...) sp. z o.o. J. K. (1) był nadto osobą obcą wobec oskarżonego, czy M. S. (1). Nie miał żadnego powodu, by fałszywie świadczyć na ich niekorzyść.

Świadkowie **G. D.**, **M. K. (3) (poprz. R.)**, **T. S. (2)**, **P. K. (2)**, **S. L.**, **A. K. (1)** i **K. C. (1) (poprz. W.)** – byli pracownicy (...) sp. z o.o. opisali obowiązki, jakie wykonywali w ramach zatrudnienia oraz sposób organizacji spółki. Ich relacje potwierdzają, że pozycję decyzyjną w procesie wyboru kontrahentów oraz zawarcia umów zajmowali w spółce (...) (znany pracownikom jako K. S. (1)), zaś występujący w roli prezesa zarządu A. P. pełnił jedynie rolę figuranta. Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionych świadków, gdyż były logiczne, konsekwentne i odpowiadały wskazaniom doświadczenia życiowego. Osoby te nie miały powodu, by fałszywie zeznawać na niekorzyść M. S. (1) i J. S. (1), gdyż mieli z nimi kontakt jedynie w zakresie czynności służbowych.

Świadek **H. M. (1)** opisała m.in. okoliczności, w jakich doszło do sprzedaży udziałów w spółce (...) sp. z o.o. na rzecz A. P.. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, gdyż dotyczyły okoliczności bezspornych.

Istotne znaczenie dla sprawy miały zeznania świadka **A. P.**, który potwierdził, że faktycznie nie pełnił funkcji prezesa zarządu spółki (...) sp. z o.o., zaś jako taki figurował w KRS na prośbę M. S. (1). Sąd dał wiarę zeznaniom A. P., gdyż były logiczne i konsekwentne, a nadto znalazły oparcie w pozostałych wiarygodnych dowodach. Przedstawiona przez niego wersja wydarzeń znalazła, w szczególności, potwierdzenie w zeznaniach wiarygodnych świadków: T. S. (1), K. L., J. K. (4) i J. K. (3). T. S. (1) zeznał, że A. P., jako prezes zarządu spółki „nie interesował się pracą. Nie zachowywał się jako prezes firmy, tylko jak jakiś gość sekretarki” (k. 1255). Natomiast K. L. zeznała, że wielokrotnie widziała, że A. P. podpisywał w domu dokumenty przywiezione przez młodego mężczyznę (jak później podała – J. S. (1)), „bo tak kazał M..” (k. 1725). Z zeznań J. K. (4) wynika, że z opowiadań A. P. wie, że spółką (...) zarządzał M. S. (1). J. K. (3) zeznał, że poznał A. P. z M. S. (1), który ponosił wydatki związane z rozruchem spółki, gdyż A. P. nie miał pieniędzy. W świetle zebranych dowodów brak było podstaw do zakwestionowania zeznań T. S. (1), K. L., J. K. (4) i J. K. (3).

Sąd dał wiarę zeznaniom kontrahentów (lub niedoszłych kontrahentów (...) sp. z o.o.) - świadków K. P., R. R. (1), B. K. (1), W. G. (1), M. T. (2), P. K. (1), M. W. (2), G. D., S. B., P. C. (1), A. L., H. S., W. G. (2), M. W. (3), R. R. (2), M. R., T. S. (1), R. G., K. K. (2), T. W., W. F., M. J. (1), B. M., J. R. (1), R. D., Z. J., D. C. (1), I. L., R. S., E. W. (1), S. S. (1), M. K. (1), E. W. (2), E. S., P. L., R. W. (1), W. L., A. M. (1), K. Ś., E. J., G. S. (1), E. L., S. L., K. C. (1), P. S. (1), K. C. (2) M. K. (2), S. P., G. K. (1), R. B., M. K. (3), A. O., P. K. (2), B. S., J. K. (2), S. J., G. S. (3), M. W. (2), J. B. (1), W. Z., A. W., B. O., K. K. (3), M. S. (2), K. W., M. K. (2), M. W. (4), M. J. (2) M. S. (1), R. J. (1) U. R. Z. A. S. (1), J. N. E. M. (1) P. C. P., K. M. M. J. (3) S. W. (1) Z. P.; D. F.; M. C. (1) A. J. K. M. C. (2) J. H., H. M. (1), R. O., I. K., M. J. (2), G. K. (1), R. W. (2), A. B., A. G. (1), E. D., B. K. (2) M. M. (1), K. Ś. – świadkowie ci odnieśli się do umów zawartych z (...) sp. z o.o., ich wykonania i rozliczeń ze spółką. Z zeznań większości spośród wymienionych osób wynika, że wiodącą rolę w trakcie czynności handlowych przeprowadzanych z (...) sp. z o.o. odegrali m.in. J. S. (1) i M. S. (1), przy czym w niektórych czynnościach uczestniczył A. P.. Relacje wskazanych świadków były logiczne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniały, a wraz z pozostałą częścią materiału dowodowego tworzyły uporządkowaną chronologicznie całość. Nadto, w przeważającym zakresie dotyczyły one okoliczności bezspornych, gdyż oskarżony J. S. (1) nie kwestionował faktu niewywiązania się ze zobowiązań przez (...) sp. z o.o., a także nie podważał przedłożonych przez świadków dokumentów.

Nie miały istotnego znaczenia zeznania świadków O. K., G. S. (2), A. K. (2), G. K. (2), A. S. (2), M. K. (4), S. W. (2) A. G. (2), P. A., P. C. (2), I. K., E. M. (2), P. S. (2), J. R. (2), U. S., I. G., K. K. (5), A. F., R. J. (2), L. K., M. K. (4), J. G., K. S. (2), D. C. (2), T. K., K. K. (6), M. S. (3), B. N., E. P., L. A., M. N., J. B. (2), W. G. (3), M. B., K. D., P. Z., M. M. (2), Z. U., J. R. (2), J. R. (3), J. L., H. M. (2), A. K. (3), S. T. K., M. W. (5) i W. P..

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom **M. S. (1)** złożonym w sprawie II 1 K 80/06 w zakresie, w jakim zaprzeczał on, że faktycznie zarządzał (...) sp. z o.o. i współdziałał w tym z J. S. (1), posługując się nazwiskiem K. S. (1), a nadto utrzymywał, że prezesem zarządu spółki był A. P., dla którego on jedynie pośredniczył w nabyciu udziałów. Nadto, Sąd uznał za niewiarygodne jego wyjaśnienia w zakresie, w jakim utrzymywał, że prowadząc M. P. (1) zamierzał opłacić faktury wymienione w punktach XCVI i XCVII aktu oskarżenia, zaś jego współpraca z J. S. (1) zakończyła się w czerwcu 2002 roku, kiedy „nadarzyła się okazja, by zwolnić S.” (k. 719). Ta wersja wydarzeń była sprzeczna z przeważającą częścią materiału dowodowego zebranego w sprawie (a zwłaszcza z zeznaniami pracowników spółki (...)), obrazującego całokształt działalności M. S. (1) i J. S. (1). Należy nadto zauważyć, że w dalszej części postępowania przygotowawczego M. S. (1) częściowo sam zaprzeczył swoim wyjaśnieniom, przyznając się do incydentalnego

działania w ramach H. i do posługiwania się nazwiskiem K. S. (1) (gdzie o kierowanie grupą przestępczą pomówił J. G. – k. 741, 765, z czego następnie się wycofał - k. 903) i utrzymując, że wiedział o zatrudnieniu J. S. (1) w (...) sp. z o.o., gdyż sam polecił go A. P.. Sąd uznał zatem, że wyjaśnienia M. S. (1) w przeważającej mierze stanowiły wyraz przyjętej przez niego linii obrony w jego sprawie.

Sąd oparł się na dokumentach urzędowych przywołanych w ustaleniach faktycznych. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności.

Sąd oparł się również na dokumentach prywatnych wskazanych w części wstępnej uzasadnienia, dotyczących transakcji zawartych przy udziale J. S. (1) w ramach (...) sp. z o.o. i M. P. (1), ujętych w akcie oskarżenia. Z dokumentów tych wynika, że osoby, które się na nich podpisały złożyły oświadczenia określonej treści. Rzetelność i autentyczność wymienionych dokumentów nie budzi wątpliwości. Nadto, nie były one kwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd uznał, że ustalony stan faktyczny dawał podstawę do przypisania J. S. (1) czynów wymienionych w punktach XCVI i XCVII aktu oskarżenia, tj. dwóch czynów z art. 286 § 1 k.k. Dokonując zamówień na artykuły biurowe, działając wspólnie i w porozumieniu z m. in. z M. S., J. S. (1) wywołał u pracowników Hurtowni (...) mylne przeświadczenie co do tego, że znajduje zamierza wywiązać się z zawartych umów sprzedaży. Wobec nieotrzymania zapłaty przez pokrzywdzoną, nie ma wątpliwości co do tego, że wydanie tychże artykułów, stanowiło dla hurtowni niekorzystne rozporządzenie jej mieniem. Na zamiar bezpośredni kierunkowy J. S. (1) (działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej) wskazuje szereg ujawnionych w toku postępowania okoliczności. W szczególności, należy stwierdzić, iż kontaktując się z pokrzywdzoną, oskarżony zwodził ją, zapewniając o rychłym dokonaniu zapłaty, nie stawiał się na umówione spotkania oraz starał się zataić przed pracownikami Hurtowni (...), że pracował przeszłości na rzecz M. P. (1). Nadto, szczególne znaczenie ma взгляд na całokształt działalności J. S. (1) i M. S. (1) związanej z dokonywaniem oszustw, a zwłaszcza ich działalność w (...) sp. z o.o., gdzie podobnie, jak w badanych przypadkach, osoby te zapewniały sobie zaufanie kontrahentów opłacając zamówienia gotówką, po czym nie uiszczały ceny za towary zamówione z odroczonym terminem płatności. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, że od kontroli wobec przedsiębiorstwa (...) w marcu/kwietniu 2002 roku oskarżony nie prowadził już działalności związanej z rzekomą rekrutacją pracowników (o czym wyjaśniał na rozprawie), a w maju tego roku działalność ta była wygasza. Stąd zakup artykułów biurowych w kontekście braku dochodów (choćby z procederu przestępczego) i planowane zakończenie funkcjonowania przedsiębiorstwa (...) uzasadniają ustalenie, że zamawiając towar od pokrzywdzonej w maju 2002 roku oskarżony nie miał zamiaru dokonania za niego zapłaty.

W przypadku czynu z punktu XCVII aktu oskarżenia, Sąd wyeliminował oczywistą omyłkę pisarską zawartą w akcie oskarżenia, ustalając, 22 maja 2002 roku J. S. (1) wyłudził artykuły papiernicze o łącznej wartości 199,58 złotych.

Stosując się do wytycznych Sądu Okręgowego zawartych w uzasadnieniu częściowego uchylecia wyroku z 3 lutego 2015 roku, Sąd podjął w niniejszym postępowaniu próbę ustalenia dokładnych dat popełnienia czynów wymienionych w punktach 479-484 aktu oskarżenia wniesionego w sprawie II 1 K 80/06 (co do których w akcie oskarżenia podano jedynie, że zostały popełnione w 2002 roku). Przeprowadzone czynności nie dały podstaw do kategorięcznego stwierdzenia jakoby którykolwiek z tych czynów został popełniony po 22 maja 2002 roku. Pokrzywdzeni w sprawie II 1 K 80/06 J. B. (3), J. B. (4), W. K. i M. K. (5), z uwagi na niepamięć, nie byli w stanie osadzić precyzyjnie w czasie opisywanych zdarzeń, natomiast świadek J. B. (5) zmarł, co uniemożliwiło jego ponowne przesłuchanie. Okoliczności sprawy wskazują na to, że zaistnienie tych czynów po wymienionej dacie jest mało prawdopodobne, z uwagi na to, że (jak wynika z wyjaśnień J. S. (1) i M. S. (1), od czerwca 2002 roku oskarżony zakończył pracę na rzecz M. P. (1), a zaczął pracę ma rzecz (...) sp. z o.o., Wyjaśnienia J. S. (1) i M. S. (1) w tym zakresie Sąd uznał za wiarygodne, zwłaszcza że, jak wynika z zebranych dowodów, w tym ujawnionych dokumentów (k. 53-56, 1222-1226 akt II 1 K 80/06), od marca 2002 roku w M. P. (1) prowadzona była kontrola, po zakończeniu której, przedsiębiorstwo de facto zaniechało pozorowanej działalności w zakresie pośrednictwa pracy – co wskazuje również na to, że czyny wymienione w punktach XCVI i XCVII aktu oskarżenia nie były podjęte w wykonaniu tego samego zamiaru, co czyny wymienione w punktach 1-485 aktu oskarżenia wniesionego w sprawie II 1 K 80/06. Dlatego nie stanowią one zachowań składających

się na czyn ciągle przypisany oskarżonemu w tamtym postępowaniu. W związku z powyższym, Sąd uznał (inaczej niż Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w częściowo uchylonym wyroku z 3 lutego 2015 roku), iż w stosunku do czynów punktów XCVI i XCVII aktu oskarżenia nie zachodzi negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. Nie był on w szczególności w znacznym stopniu ograniczony w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. J. S. (1) jest i już w trakcie popełnienia czynów była osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Dokonując oceny stopnia szkodliwości społecznej czynów wymienionych w punktach XCVI i XCVII aktu oskarżenia z uwzględnieniem dyrektyw z art. 115 §2 k.k., Sąd stwierdził, że nie sposób go uznać za znikomy, a jednocześnie nie był on znaczny. Oskarżony wprawdzie działał z niskich pobudek. Tym niemniej, nie można tracić z pola widzenia faktu, że dopuścił się tychże czynów niejako w oderwaniu od głównego nurtu swej przestępczej działalności prowadzonej zarówno w ramach M. P. (1), jak i (...) sp. z o.o. Jak wykazało niniejsze postępowanie, badane zachowania oskarżonego nie miały ścisłego związku z oszustwami popełnionymi na szkodę kandydatów do podjęcia zatrudnienia za granicą (za które został skazany w sprawie II 1 K 80/06), gdyż w okresie popełnienia czynów M. P. (1) nie prowadziła już pozorowanej działalności w tym zakresie. W związku z tym, Sąd stwierdził, że wyłudzenie artykułów biurowych przez oskarżonego w dniach 17 i 22 maja 2002 roku służyło najprawdopodobniej organizacji nowej działalności gospodarczej w ramach (...) sp. z o.o., której udziały zostały zakupione na początku maja 2002 roku przez M. S. (1) (formalnie przez A. P.). Przedmiotowe oszustwa można zatem uznać jedynie za czyn uboczny wobec zakrojonej na szeroką skalę działalności przestępczej J. S. (1) we wcześniejszym i późniejszym okresie. Nadto, łączną wartość wyłudzonych przez oskarżonego przedmiotów należy uznać za niską, biorąc nawet pod uwagę siłę nabywczą pieniądza w roku 2002. Wartość jednej z transakcji była niższa niż granica pomiędzy wykroczeniem a przestępstwem przy czynach przepołowionych. Uwzględnić przy tym należało fakt, że J. S. (1) rozliczył się za 6 wcześniejszych zakupów od pokrzywdzonej.

W świetle tych rozważań, Sąd przyjął, że przypisane oskarżonemu czyny stanowiły wypadek mniejszej wagi i zakwalifikował je z art. 286 § 1 i 3 k.k. (punkt I. sentencji wyroku).

Zgodnie z brzmieniem przepisów obowiązujących w okresie od 3 sierpnia 2005 roku do 30 czerwca 2015 roku, jeśli czyn zagrożony jest karą pozbawienia wolności do lat 3 (co jest spełnione w przypadku czynu z art. 286 § 1 i 3 k.k.), to karalność przestępstwa ustaje jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat 5 (art. 101 § 1 pkt k.k.). Jeśli jednak w tym okresie wszczęto postępowanie przeciwko osobie, to wówczas okres ten ulega przedłużeniu o dalsze 5 lat (art. 102 k.k.). Ponieważ postanowienie o przedstawieniu J. S. (1) zarzutów popełnienia badanych czynów zostało wydane w 2002, to należało uznać, że w myśl omawianych przepisów, ich karalność ustała odpowiednio z upływem 17 maja 2012 roku oraz 22 maja 2012 roku. Z uwagi na to, że skutek ten nastąpił przed dniem wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny z dnia 15 stycznia 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 189), Sąd zastosował ustawę dawną i stwierdził, że w badanych przypadkach zaszła negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. (przedawnienie karalności czynu). W związku z tym, w punkcie I. sentencji wyroku postępowanie karne wobec J. S. (1) umorzono.

Z uwagi na wydanie wyroku umarzającego postępowanie w całości, Sąd obciążył kosztami postępowania Skarb Państwa.